ROBERTO SANTIAGO

FOTBALÁCI

Záhada ohňového cirkusu

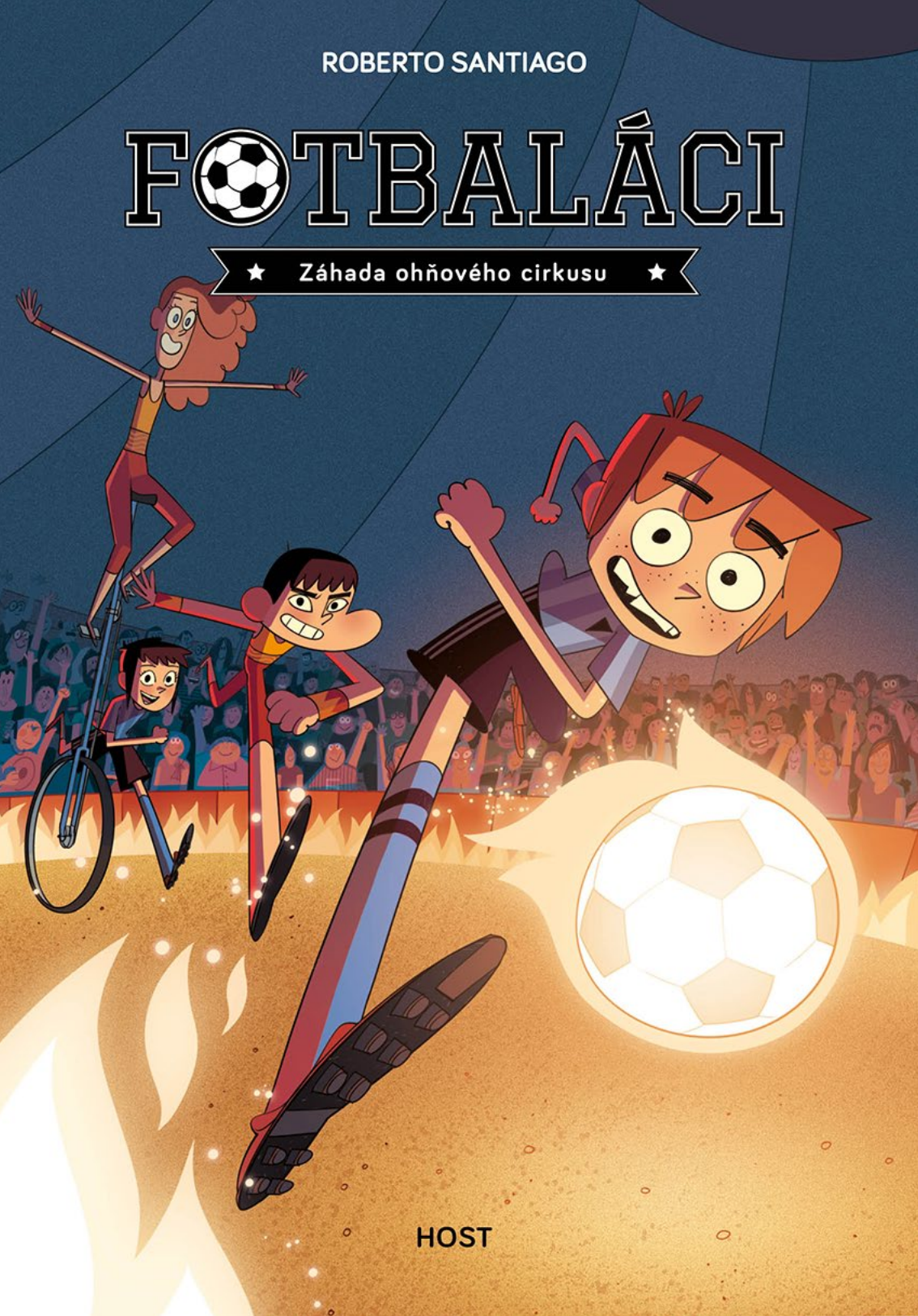

HOST

El misterio del circo de fuego
Text © Roberto Santiago
Illustrations © Enrique Lorenzo
Copyright © Ediciones SM, 2016
Czech edition published by arrangement with
Ediciones SM through Dos Passos Agencia Literaria
All rights reserved
Translation © Romana Bičíková, 2024
Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2024
(elektronické vydání)
ISBN 978-80-275-2439-6 (PDF)
ISBN 978-80-275-2440-2 (ePUB)
ISBN 978-80-275-2441-9 (MobiPocket)

ROBERTO SANTIAGO

FOTBALÁCI

Záhada ohňového cirkusu

Přeložila Romana Bičíková

Ilustrace Enrique Lorenzo

1

Pomalinku položím míč na pokutovou značku.

Podívám se na něj.

Cítím, jak mi po čele stéká kapka potu.

Slyším kolem sebe křik.

„Do toho, Pešku!“

Pomyslím si:

Musím to dát, musím to dát…

Je to strašně důležitá penalta.

Poslední pokutový kop sezony.

Tentokrát jde o všechno.

Zvednu hlavu.

Upřu pohled na bránu.

To, co v ní vidím, mi dělá starosti.

Brankář je mnohem větší než já.

Skoro dvojnásobně.

Máchá rukama a snaží se mě rozhodit.

Brankář je…

Můj táta!

Tak moment.

Co to má znamenat?

Je to sen?

Je to noční můra?

Nic takového.

Jde o něco mnohem vážnějšího.

Tohle je zápas dětí proti rodičům.

Poslední utkání sezony.

Je neděle ráno.

A my jsme na hřišti naší školy Soto Alto.

Někteří si myslí, že zápas dětí proti rodičům není tak důležitý jako ostatní zápasy, protože nejde o oficiální utkání.

Ti, co si tohle myslí, se pořádně pletou.

Tak zaprvé, tenhle zápas se hraje vždycky na začátku letních prázdnin.

A ti, co zvítězí, si pak celé léto dělají z poražených legraci.

A zadruhé, letos navíc hrajeme o něco nesmírně důležitého: o školní výlet, na který pojedeme všichni.

Pokud vyhrají mámy a tátové, budou vybírat oni. A chtějí jet… do Říma. Chodit po památkách a do muzeí a dělat podobně nudné věci, co dospělé tak baví. A já vím, že je to všechno pro nás zajímavé a poučné, ale ne na školním výletě, prosím!

Pokud však vyhrajeme my, bude výběr cíle na nás. A my chceme letos v létě jet… do pařížského Disneylandu.

Je to nejlepší místo na světě. Nejenže tam jsou neskutečné atrakce, jako třeba Armageddon, horská dráha, loď pirátů z Karibiku a spousta dalších.

Ale taky se tam můžeme najíst ve vesnici jako z Divokého západu.

A pití si dát na středověkém hradě.

A…

Teď všechno závisí na téhle penaltě.

Zápas se málem ani nekonal, protože tenhle víkend se stala spousta neuvěřitelných věcí.

Ale nakonec se přece jen hraje.

Stav je 1:1.

A už nezbývá skoro žádný čas.

V našem týmu kopu penalty já.

Tentokrát ji prostě musím proměnit.

Nejen kvůli tomu, že tím vyhrajeme zápas.

Nebo že si pak budeme moct z našich rodičů celé prázdniny utahovat.

Ale hlavně proto, že už na nás čeká Disneyland.

„No tak už to kopni, kluku!“

To zakřičela moje máma.

Dělá týmu dospělých trenérku.

Poskakuje u postranní čáry jako smyslů zbavená.

„Tvůj táta to chytí!“

Máma je velká fotbalová fanynka. Myslím, že fotbal má na světě ze všeho nejraději. Hlavně zápasy Atlétika Madrid, což je její oblíbený tým. Ze všech otců a matek mých spolužáků toho o fotbale ví nejvíc. Asi proto si ji vybrali za trenérku.

Vyměním si pohled s několika spoluhráči.

Kousek ode mě stojí Helena, soustředí se pro případ, že by musela vyběhnout na dorážku.

Kývne na mě, jako by říkala: To zvládneš.

Na opačné straně šestnáctky vidím Marilyn, kapitánku našeho týmu. Tváří se velmi vážně. I ona na mě kývne a ucedí mezi zuby:

„Prostě to dej a hotovo."

Polknu.

Rozhodčí řekne:

„Hrajte!"

A foukne do píšťalky.

Píííííííííísk…

Zvednu oči k nebi.

Pak je sklopím k balonu.

Nakonec se podívám na tátu.

Pořád mává rukama, snaží se mě znervóznit. Myslím, že to viděl u jednoho gólmana v televizi.

O krok ucouvnu.

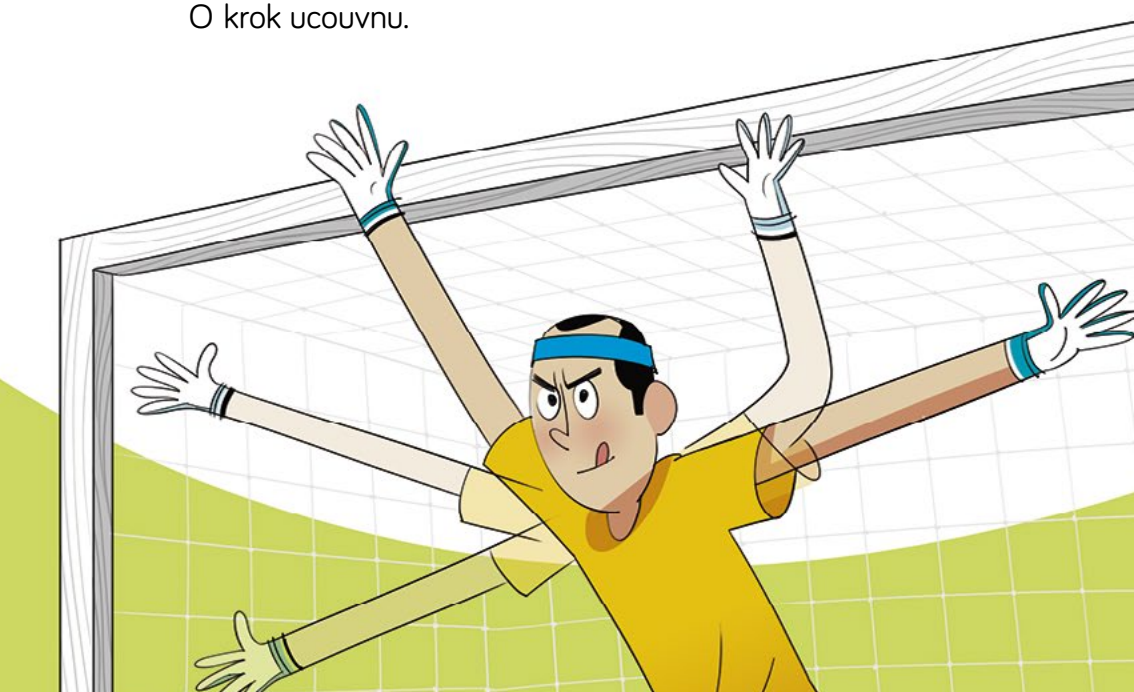

Rozběhnu se, chystám se kopnout do míče.

A vtom…

„Hoří!“

Někdo z plných plic křičí:

„Hoří! Hoří!“

Cože?

Otočím se.

Vidím Estebana, našeho ředitele. Vběhl na školní dvůr a huláká, co mu síly stačí.

A znova.

„Hoří! Hoří!“

Za ním jsou vidět plameny.

Požár?

Na naší škole hoří?

To není možné.

Je sice léto.

V horách občas vypuknou lesní požáry.

Tenhle víkend už několikrát nevysvětlitelně hořelo v našem městečku i jeho okolí.

Ale… V naší škole?

Copak může hořet i tady?

To už je příliš.

Všichni křičí a berou nohy na ramena.

„Hoří!!!“

Ve mně by se krve nedořezal.

Co se teď bude dít?

Vážně nám shoří škola?
Přijedou hasiči?
A policie?
Sanitky?
Budou nás muset ze hřiště evakuovat?
A co je nejdůležitější.
Jestli v naší škole vážně zuří požár...
To nemohl počkat, až aspoň kopnu tu penaltu?

2

Jmenuju se Francisco, ale všichni mi říkají Paco, Paquito nebo Pešek.

Je mi jedenáct let.

Žiju v horách, v městečku jménem Malá Sevilla.

Hodně lidí si z toho názvu dělá legraci a myslí si, kdovíjak nejsou vtipní.

Mně osobně na tom nic vtipného nepřipadá.

Ta věc s požáry začala v sobotu ráno.

Bylo hrozné vedro.

Školní rok už skončil.

A já jsem byl náramně spokojený.

Měl to být nezapomenutelný víkend.

Jeden z těch, co se zapíšou do dějin.

Ze tří důvodů.

O tom prvním už jsem mluvil, ale radši to zopakuju.

Následující den jsme měli hrát poslední zápas sezony, děti proti tátům a mámám. Vítězný tým pak vybere, kam pojedeme na školní výlet.

Druhý důvod byl, že jsme v neděli přesně v šest večer měli jet na… stadion Vicenta Calderóna, na finále španělského poháru!

Nic víc a nic míň.

Nejdůležitější utkání roku mezi Atlétikem Madrid a Barcelonou.

Mělo jet všech devět členů týmu Soto Alto. Moji nejlepší kamarádi a kamarádky. Doprovázet nás měla moje máma. To jí se povedlo sehnat vstupenky, ale pomohl jí ředitel školy, a dokonce i náš starosta.

Deset lístků na domácí stadion Atlétika Madrid.

A ne na jen tak ledajaký zápas.

Na finále!

Pecka!

A to není všechno.

Třetí důvod, proč měl být tenhle víkend naprosto výjimečný, byl… cirkus.

Ohňový cirkus.

Ačkoli to jsem v tu chvíli ještě nevěděl.

„Francisco, upaluj, už přijel cirkus!“

Máma se vřítila do kuchyně.

Můj bratr Viktor a já jsme právě snídali. Bylo už po jedenácté. V sobotu většinou snídáme hodně pozdě.

Máma nás probodla pohledem a zopakovala:

„Cirkus! Právě vjíždí do města. Je to neskutečná podívaná… Musíme tam jít. Jsou tam všichni!“

„Cirkus je pro mrňata,“ ušklíbl se můj bratr.

Viktorovi je čtrnáct let a je proti všem a všemu.

„Teda Viktore, ty máš zase náladu," opáčila máma. „Tak pojď, Francisco, půjdeme na hlavní ulici. Přijíždí cirkus, je to celý průvod, a podle všeho mají i koně a slony a tak…"

„Zvířata jsou v cirkusech zakázaná," ozval se znovu můj bratr. „Zvířata mají žít na svobodě, a ne aby je lidi zneužívali a vystavovali je v cirkuse a zoologické."

„Najednou je z tebe ekolog a ochránce zvířat?" odsekla máma. „Ty mi prostě jenom chceš odmlouvat."

Viktor pokrčil rameny a napil se mléka ze své misky s cereáliemi.

Strašně nahlas u toho srkal.

Myslím, že to dělal schválně.

„Viktore, buď tak hodný a nesrkej," napomenula ho máma.

„Je sobota, mami," odpověděl Viktor.

„No a? V sobotu snad člověk může jíst a pít jako čuně? Kde se něco takového píše?"

„V sobotu můžeme jíst, jak a kdy chceme."

„Protože jsi to řekl ty?"

Můj bratr by se s mámou dokázal takhle hašteřit klidně celé dopoledne. Hádali se kvůli každé blbině.

A tak jsem se zvedl a řekl jsem:

„Tak pojď, mami, jdeme se podívat na ten cirkus."

Cirkus mě do té doby vůbec nezajímal. Klauni a akrobati, to nebylo nic pro mě. Jenže jsem odsud tak moc chtěl vypadnout, že jsem byl dokonce ochotný jít se podívat na cirkusový průvod.

Navíc, když jsem se nad tím zamyslel, opravdový cirkus do Malé Sevilly nejezdí každý den.

Máma chvíli váhala.

Ale nakonec prohlásila:

„Ano, správně. Pojď, broučku."

A společně jsme se vydali do centra města.

Máma mi cestou vysvětlila, o co jde.

„Podle všeho se jmenuje Ohňový cirkus. Je to hodně slavný cirkus, už dlouho jezdí po celé Evropě, a teď přijedou na začátek prázdnin k nám a postaví si stan hned za městem."

Čím jsme byli blíž, tím hlasitěji k nám doléhal hluk a hudba. Zdálo se, že se line z náměstí.

Zabočili jsme za roh a narazili na ohromný dav lidí. Tísnili se kolem hlavní ulice a náměstí, nejspíš se na průvod přijeli podívat i lidé z okolí.

Byla tu hlava na hlavě, nic jsme neviděli.

Slyšeli jsme bubnování a trumpety, a mezi trupy lidí, kteří průvod sledovali, jsme tušili akrobaty metající salta. Ozývalo se i nějaké funění, jako by někdo hodně nahlas dýchal.

Ale neviděli jsme nic.

Nikde ani mezírka.

Máma zoufale hledala nějaké místečko, ale marně.

Vylezla si na pouliční lampu a naznačila mi, ať vyšplhám za ní.

Vtom jsem nad sebou zaslechl hlas.

„Pešku, tady!“

Zvedl jsem hlavu.

A uviděl jsem ji.

Helenu.

Na balkoně nad náměstím, spolu s tuctem dalších lidí.

„Odsud je všechno krásně vidět!“ křikla na mě. „Pojď k nám! Druhé patro…“

A ukázala na otevřené vchodové dveře domu.

Moc jsem ji přes tem hlomoz, povyk a hudbu neslyšel.

„Druhé patro, byt C?“ zeptal jsem se.

„B!“

„D?“

„Bééééé!“

„Éééééé?“

„Bé jako blbec!“ zasmála se.

„Aha, tak jo!“ Taky jsem se culil jako měsíček na hnoji.

Helena je moje spoluhráčka z týmu, s kterým hrajeme malou kopanou. Nejenže je z celého týmu nejlepší, má největší oči ze všech holek ve škole a je nejhezčí z celého našeho ročníku. Teď má navíc… balkon s výhledem na náměstí.

„Mami, můžu jít za Helenou?“ zeptal jsem se.

Máma dál visela na sloupu veřejného osvětlení.

„Jen jdi, jdi!“ odpověděla bez zaváhání.

Vešel jsem do vchodu, vystoupal po schodech a ocitl se před dveřmi bytu B.

Stála v nich Helena, popadla mě za ruku a odtáhla na balkon.

„Je to paráda!“ řekla mi.

„No, je to přece jen cirkus, zas tak moc to…“ začal jsem.

Jenže nic dalšího už jsem říct nestihl, protože v ten okamžik se z ulice ozval ohromný ryk.

A hned nato začali povykovat lidi.

Podíval jsem se dolů.

A překvapením jsem otevřel pusu.

Došla mi slova.

Náměstí zaplnili členové Ohňového cirkusu.

Byli tam muzikanti.

Provazochodci.

Děti na koních.
A taky zvířata.
Ale hlavně tam byl…
Oheň.
Strašně moc ohně.
Úplně všude.

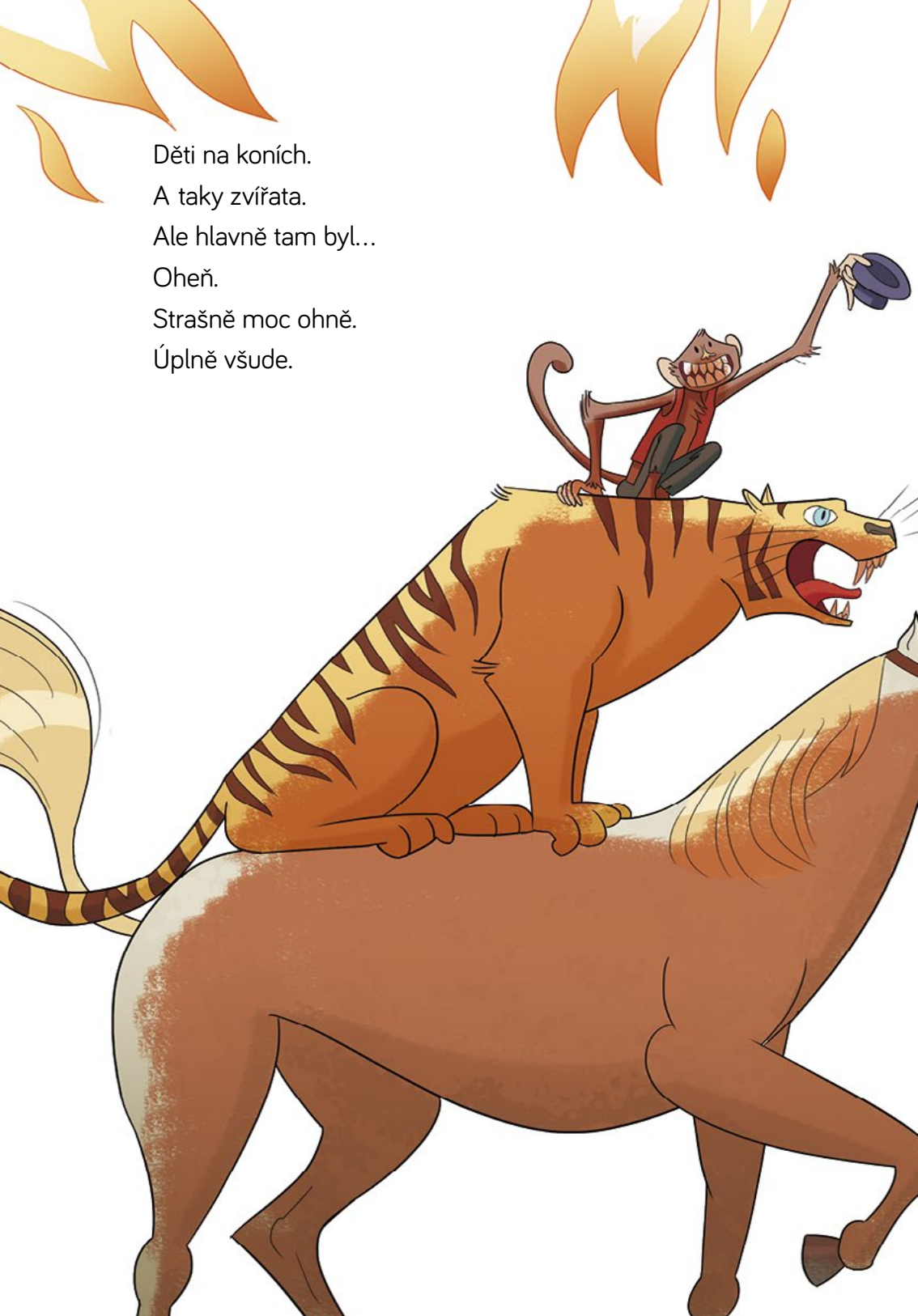

3

Stál jsem na balkoně nad náměstím.

Všude kolem se tísnily stovky lidí, kteří se přišli podívat na cirkusový průvod.

Helena mě chytila za ruku.

To sice není úplně důležité, ale nechci na to zapomenout.

Potom začal mluvit muž celý v červeném, s velkým cylindrem na hlavě a podivným přízvukem.

„Ohňový cirkus není obyčejný, všední cirkus, je to mnohem víc než cirkus!“

Mluvil do megafonu, který vypadal docela staře.

Kolem něj se odehrávala spousta věcí.

Zvláštní skupina muzikantů tloukla do bubínků a přitom pochodovali… v obrovských průhledných koulích!

Někteří taky troubili na trumpety, a dva dokonce hráli na tahací harmoniku. A všichni se sunuli vpřed v otáčejících se velkých koulích.

Na druhé straně náměstí chodili po rukou kluci a holky v červeném oblečení, někteří takhle jezdili i na tříkolkách nebo balancovali na barevných sudech.

Zdálo se, že je chůze vzhůru nohama neunavuje. Smáli se, jako by to pro ně bylo úplně normální.

„V Ohňovém cirkusu je všechno naopak: lidé chodí po rukou a jedí nohama, spí ve vzduchu, kanóny vystřelují lidské bytosti. Země, nebe a moře se vejdou do malé skleničky, čas se za soumraku zastaví. Když svítí slunce, mokneme, a když prší, oblékáme si plavky!“

Všiml jsem si velké, tmavě červené bedny na kolečkách. Velikostí připomínala obytný přívěs a za řetězy ji táhlo několik zakuklenců. Vypadalo to, že je hodně, ale fakt hodně těžká.

„A v Ohňovém cirkuse máme samozřejmě taky… oheň! Oheň!“

Na náměstí přiklusalo několik kluků a holek na koních.

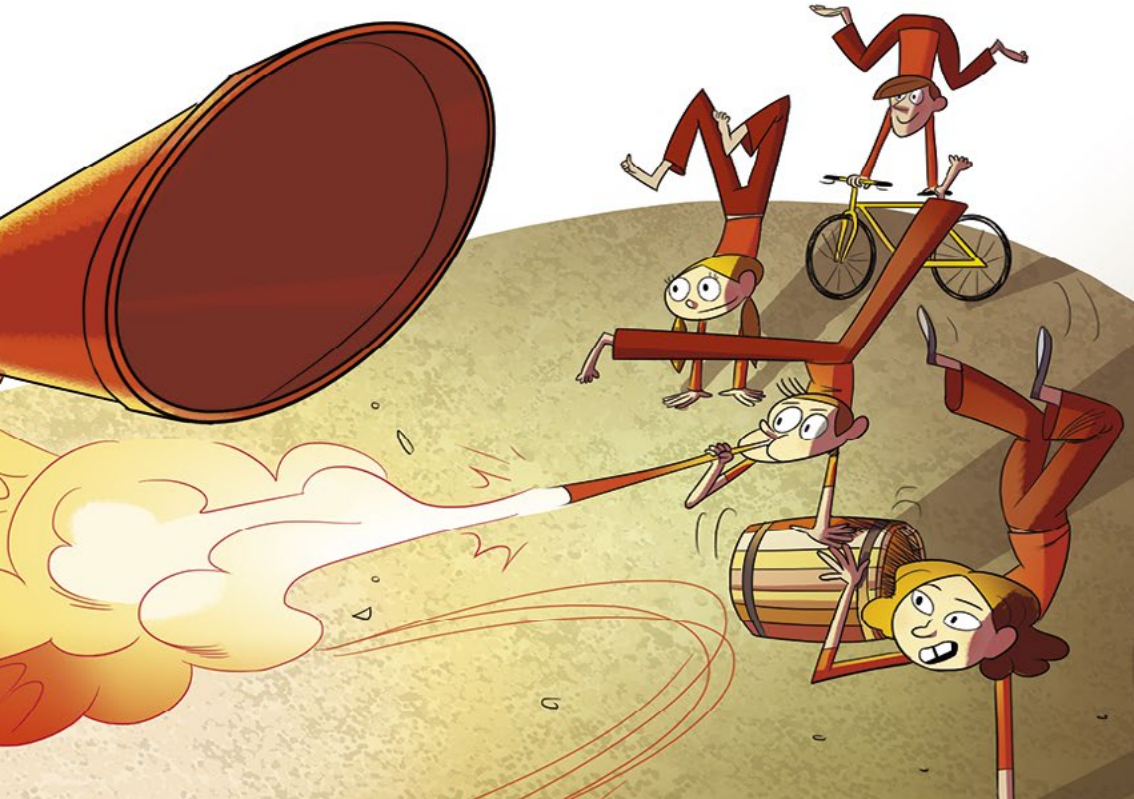

Někteří drželi jakési kovové tyče. Když do nich foukli, vyšlehly z nich plameny. Bylo úchvatné sledovat, jak přitom jedou na bílých koních.

Jeden z nich, hodně snědý kluk s kudrnatými vlasy, na sobě měl dlouhý plášť. Zamával rukama…

A plášť přede všemi vzplál!

A on jel na koni dál!

Ani děti, ani koně oheň nijak nevyvedl z klidu.

Prostě klusali dál, jako by se nechumelilo.

„Ale největší hvězdou Ohňového cirkusu není ani muž, ani žena, ani zvíře…! Hlavní hvězdou je mytické stvoření! Nadpřirozené stvoření! Dámy a pánové, holky a kluci, představuji vám… draka z Ohňového cirkusu!“

A pro případ, že by ho někdo neslyšel, to ještě zopakoval: „Velký ohnivý drak!“

„Vážně řekl drak?“ obrátil jsem se na Helenu.

„Myslím, že ano,“ odtušila, ale neodtrhla od náměstí oči.

Zakuklenci pustili řetězy.

A velká červená bedna zůstala stát.

Celé náměstí ztichlo, ani nedutalo.

Všichni upřeně hleděli na obrovskou bednu.

Helena mi pevně tiskla ruku.

Několik zakuklenců mocně zatlačilo do víka bedny.

A ta se konečně otevřela…

Zevnitř začal stoupat kouř. Nejdřív jen trochu, ale postupně dým houstl a houstl.

„Drak ohňového cirkusu!“ zvolal znovu muž a smekl cylindr.

Z bedny se ozvalo něco jako hlasitý výdech.

Stoupl jsem si na balkoně na špičky.

Ani tak jsem nic neviděl.

Nakonec se ale nad jednou stranou bedny něco objevilo.

Vypadalo to jako… oko.

No ano!

Pronikavě zelené oko.

A obrovské!

Asi největší oko, jaké jsem kdy spatřil.

Vlastně ani nebylo vidět celé.

Všichni na něj zírali.

Kvůli všemu tomu kouři ho nikdo pořádně neviděl.

Zničehonic se oko pohnulo a zevnitř bedny vyšlehl plamen.

Žhnoucí žluto-červený plamen, který vystoupal až k nebi a rozplynul se mezi oblaky!

Lidi na náměstí a v přilehlých ulicích naráz zaječeli.

Byl to křik stovek lidí.

Tak hlasitý, že musel být slyšet na míle daleko.

V tu chvíli zakuklenci bednu zase honem přiklopili obrovským kovovým víkem.

I nadále z ní vycházel dým.

Muž v červeném a s cylindrem na hlavě znovu popadl megafon.

„Já se jmenuji Jeremiáš Marúfí, k vašim službám! Toto je Ohňový cirkus, jedinečná podívaná, jediná na celém světě!

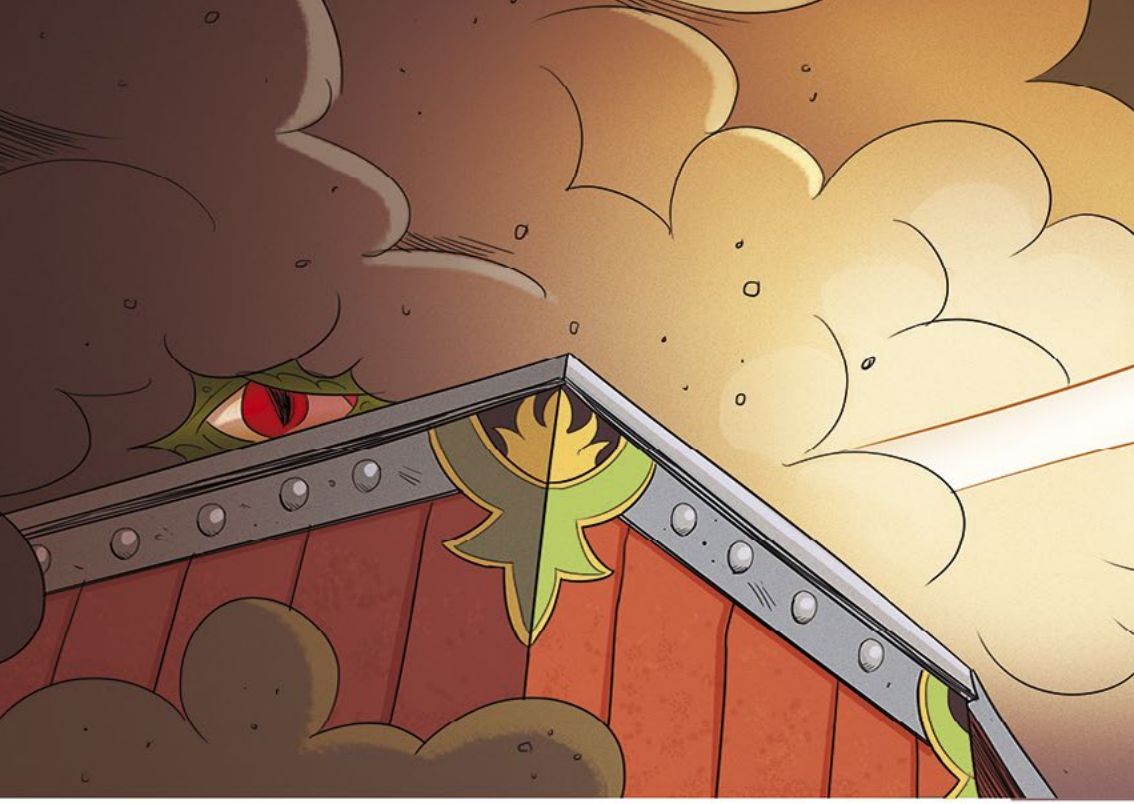

Chcete-li vidět ohnivého draka a ostatní divy, nenechte si dnes večer ujít naše představení! Těšíme se na vás!“

Všichni přítomní začali tleskat.

Trumpety a bubínky se znovu rozezněly.

A celý cirkusový průvod, děti na koních, holky a kluci, co chodili po rukou, zakuklenci táhnoucí na řetězech bednu s drakem i muzikanti se vydali ulicí pryč.

„Nezapomeňte!“ zahřměl ještě Jeremiáš Marúfí. „Dnes, ve svatojánskou noc! Ohňový cirkus, nejlepší podívaná na světě!“

Cirkus jsem si představoval jinak. Myslel jsem si, že je to divadýlko pro mrňata, jak tvrdil můj brácha Viktor.

Ale tohle…

Nic takového jsem jaktěživ neviděl.
Dnes večer jsem hodlal projít bránou cirkusu jako první!
Vyměnili jsme si s Helenou pohled.
Ani jsme si to nemuseli říkat.
Ale radši jsme si to přece jen řekli.
„Půjdeme do cirkusu spolu?“ zeptal jsem se.
„No jasně,“ odpověděla ona.
Lidi na balkoně si dál šuškali a tleskali.
„Vypadá to fakt dobře.“
„Nenechám si to ujít.“
„O tomhle cirkusu jsem nikdy neslyšela.“
A tak podobně.

V tu chvíli se na náměstí někdo přiřítil a začal křičet.

Byl to kluk na kole.

Nejdřív mě napadlo, že je to další cirkusák.

Ale nebyl. Byl to kluk, kterého dobře znám. Camuñas.

Brankář našeho fotbalového týmu.

Tvářil se vystrašeně.

Ani neslezl z kola.

„Hoří! Hoří!“

Lidi se rozesmáli.

„No jasně, člověče, ano, však jsme to viděli,“ prohlásil jeden muž vyložený v okně. „Přijel k nám Ohňový cirkus. Ty jsi ale vykuk.“

„S takovou zprávou jdeš s křížkem po funuse!“ houkla nějaká žena.

Následovala další salva smíchu.

„Ale ne, to ne!“ vrtěl hlavou Camuñas. „Tam hoří doopravdy! Je to vážně požár!“

Někdo si davem prorazil cestu.

Městský policista v uniformě.

Byl to nejenom policista, ale taky můj táta.

Došel ke Camuñasovi a zeptal se:

„O jakém požáru to mluvíš?“

Camuñas na kole ztěžka oddychoval.

Napřáhl ruku a ukázal před sebe.

A řekl:

„Na kraji městečka! Hoří ten starý opuštěný dům! Je to opravdový požár, přísahám!“

A tak to všechno začalo.
Tenhle byl první.
První požár toho víkendu.
Ale ne poslední.

4

Camuñas má hodně velké uši.

Na dresu nosí číslo 1.

Strašně rád na sebe upozorňuje.

Občas si vymýšlí. Jednou třeba tvrdil, že v lese viděl UFO, nebo nám vykládal, že byl na dovolené na řeckých ostrovech, a ve skutečnosti přitom prázdniny strávil na vesnici u babičky a dědy.

Ale tentokrát mluvil pravdu.

Starý opuštěný dům hořel.

Plameny šlehaly ze dveří i z oken. Byl to opravdický požár.

Sousedi rychle vytvořili lidský řetěz, podávali si kbelíky a házeli dovnitř domu písek.

Další kolem něj hloubili příkop.

„To je protipožární ochrana," vysvětloval Camuñas, který se podle všeho proměnil v odborníka na požáry.

„Máma mi říkala, že hoří a ať se ani neopovážím vytáhnout paty z domu," oznámil nám Bobek, který taky právě přiběhl před hořící budovu.

Bobek je další můj spoluhráč. Pravý krajní obránce. Pořád se bojí a dělá si se vším hlavu.

„Tak co tady děláš?" zeptala se Helena.

„To je dobrá otázka!" opáčil překvapeně Bobek, jako by si teprve teď uvědomil, že mámu neposlechl. „Nevím! Viděl jsem, jak sem jdou všichni, a šel jsem za nimi. Co mám teď dělat? Mám tu zůstat, nebo jít domů, nebo co?"

V tu chvíli dorazili hasiči v autě s houkající sirénou. Jejich velký červený vůz se k nám řítil plnou rychlostí, během okamžiku stáli před starým opuštěným domem.

„Hasiče zbožňuju," zasnil se Tomeo.

Tomeo je náš stoper. Je hodně velký, a i když mu fotbal moc nejde, hodně se snaží a dokáže soupeři zblokovat spoustu přihrávek.

Sem přijel na kole.

„Ještě že jsi tady, Tomeo," vyhrkl Bobek. „Je to tu hodně nebezpečné a já bych měl být doma a mám pocit, že už si v tom opuštěném domě nikdy nebudeme moct hrát na honěnou ani na nic jiného. Podívej se, jak hoří! Co se tu asi stalo?"

„Možná to podpálil ten drak," zasmál se Toni.

Ten tu ještě chyběl.

Toni je nejlepší střelec našeho týmu.

Je to frajírek, pořád musí být po jeho a taky si myslí, kdovíjak není vtipný.

Toni nepřijel na kole, ale na jakési elektrické dvoukolce, kterou mu z Japonska přivezl jeho táta.

Vypadalo to jako černá koloběžka s koly po stranách, s řídítky a motůrkem, která se rozjížděla a zastavovala pohybem těla. Toni na ní jezdil všude a říkal jí „Suzuka“, ale netuším proč.

Toniho táta je šéf továrny na bramborové lupínky, která stojí hned za městem, a často cestuje. Před nějakou dobou hrozilo, že bude muset svoji firmu zavřít a zkrachuje, ale teď továrna zase otevřela a prodává brambůrky nejspíš do celého světa, hlavně do Asie.

„V Asii se lidi po chipsech můžou utlouct," prohlašoval.

Každopádně před týdnem dostal Toni od svého táty tohle jezdítko, kterému říkal Suzuka. Podezíral jsem ho, že z něj nesleze, ani když se jde najíst.

„Vážně si myslíš, že ten požár způsobil drak?" zhrozil se Bobek.

„Žádní draci nejsou," odsekl Toni.

„Fakt ne? Jak si tím můžeš být tak jistý? A co teda potom bylo v té cirkusové bedně? A další věc: Proč jsi řekl, že to podpálil drak, když pak tvrdíš, že draci neexistují?“

„To byl jen vtip, Bobku,“ vložila se mezi ně Marilyn, která taky právě dorazila.

Marilyn je naše kapitánka. Je z celého týmu nejrychlejší a na rozdíl od Toniho přijela na kole.

„No, pokud to měl být vtip, tak mi moc legrační nepřipadá,“ urazil se Bobek.

Pak se objevili ještě poslední dva členové týmu: Osmička, který je z nás nejmenší, a Anita, náhradní brankářka, která je hodně vysoká a nosí velké brýle.

Sešlo se nás tu všech devět.

Celý fotbalový tým Soto Alto.

Neboli Fotbaláci.

Říkáme si tak kvůli tajné dohodě, kterou jsme uzavřeli jednou v noci. Zněla docela prostě: slíbili jsme si, že si budeme navzájem pomáhat a fotbal budeme hrát vždycky spolu, ať se stane cokoli.

V tuhle chvíli jsme sledovali hasiče, jak hasí požár.

Lidé ze sousedství se rozestoupili, aby jim nepřekáželi v práci. Hasiči si natáhli dlouhatánskou hadici a stříkali na hořící dům pěnu.

„Nejdřív písek, pak pěna,“ podotkl jsem. „A já myslel, že oheň se hasí vodou.“

„Voda může plamen spíš rozdmýchat,“ poučil mě Camuñas. „Záleží, jak a odkud fouká vítr.“

Jak už jsem říkal, vypadalo to, že náš brankář je velký odborník na požáry.

Pár metrů za námi zaparkoval policejní auto můj táta.

S někým mluvil přes vysílačku. Možná s centrálou.

Když hovor dokončil, pověsil vysílačku a přišel k nám. V ruce držel sešitek.

„Jak to jde, mládeži?“ pozdravil nás.

„Byla to nehoda, nebo ten požár někdo založil úmyslně?“ zeptala se Marilyn.

„To ještě nevíme,“ pokrčil rameny můj táta. „Takže, Camuñasi, kdy sis toho ohně všiml?“

„No, už před chvílí,“ odpověděl trochu nervózně Camuñas. „Jakmile jsem ho uviděl, vzal jsem kolo a jel jsem to všem říct, přísahám.“

„Nemusíš přísahat, chlapče,“ pronesl můj táta. „Jen se zamysli: Když jsi ten oheň uviděl, hořelo už v celém domě, nebo jen v nějaké jeho části? Kde začalo hořet? Co jsi přesně viděl?“

Camuñas ztěžka polkl.

Zrudl jako rajče.

Pak zežloutl.

A pak zase zčervenal.

„Není ti nic, Camuñasi?“ zeptala se ho Helena.

Camuñas zavrtěl hlavou.

Skoro ani nedýchal.

Všichni jsme kolem něj stáli a nevěděli jsme, co dělat ani co říct.

„Mám zavolat sanitku?“ navrhla Marilyn.

„Moje babička jednou taky takhle zčervenala, a pak se ukázalo, že se jí v puse zasekla zubní protéza,“ řekl Tomeo.

„Co to má společného s tímhle?“ podivila se Helena.

„Jen jsem chtěl nějak pomoct,“ bránil se Tomeo.

Táta nás vyzval, ať se vzdálíme a necháme je o samotě.

Camuñas nakonec popadl dech a zakřičel:

„No dobře! Byl jsem to já! Ten požár jsem založil já! Hrál jsem si s pár větvemi a zapalovačem a trochu se mi to vymklo z rukou! Jsem pyroman! Přiznávám se! To já jsem to tu podpálil! Klidně mě zatkněte, jsem pachatel!“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Záhada ohňového cirkusu**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.